

ת"פ 44793/11/22 - מדינת ישראל נגד אור נח איתן

בית משפט השלום בתל אביב-יפו

ת"פ 44793-11-22 מדינת ישראל נ' איתן

בפני	כבוד השופט הבכיר, שאול אבינור
בעניין:	המאשימה:
	מדינת ישראל
	ע"י ב"כ עו"ד שני מגדי
נגד	
הנאשם:	אור נח איתן
	ע"י ב"כ עו"ד עזרי זלינגר

גזר דין

א. רקע כללי:

1. הנאשם הורשע - על יסוד הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן, שניתנה במסגרת הסדר טיעון - בביצוע עבירות של **איומים**, לפי הוראות סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ו**תקיפת עובד ציבור**, לפי הוראת סעיף 382א(א) לחוק העונשין.

2. בעובדות כתב האישום המתוקן נטען, בעיקרי הדברים, כלהלן:

· במועד הרלוואנטי לכתב האישום עבדו טל וכפיר כפקחים מטעם עיריית תל אביב.

· ביום 06.04.2021 בשעה 08:50 או בסמוך לכך, במהלך פעילות אכיפה שגרתית, הגיעו הפקחים לרח' אוסישקין בתל אביב, שם פגשו בנאשם בעודו מטייל עם כלבו אשר לא היה קשור ברצועה.

· הפקחים הודיעו לנאשם כי בכוונתם לרשום לו דו"ח בגין הולכת כלב ללא רצועה, כאשר כפיר אחז בידו "צ'יפר" (מכשיר לסריקת שבבי כלבים). הנאשם סירב לבקשת הפקחים להזדהות וניסה לחטוף מכפיר את הצ'יפר, תוך שנצמד עם פניו לפניו של כפיר, דחף אותו והפיל אותו לרצפה.

· כפיר קם על רגליו אך הנאשם שב והפיל אותו על הרצפה. לאחר מכן בעט הנאשם בכפיר והכה בו באגרופים. כתוצאה מכך נגרמו לכפיר חבלות של ממש, בדמות חתכים ושפשופים בידיו וברגליו.

· טל ניסה להפריד בין הנאשם לבין כפיר. הנאשם איים, באומרו: "אתה לא יודע מה אני אעשה לכם", וכן תקף את טל בכך שהכה בו במכת אגרוף באזור כתף ימין באופן שגרם לו לכאבים בידו.

3. בדיון המקדמי הראשון, שנערך לפניי, הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון שבמסגרתו הוגש כתב האישום המתוקן הנ"ל. בתיקון כתב האישום נמחקו מספר עובדות נטענות מחמירות, וכן הוראת חיקוק נוספת. הצדדים עתרו במשותף לקבלת תסקיר שירות המבחן, תוך שהמאשימה הודיעה כי עתירתה לעונש - בכפוף לתסקיר חיובי - תהא לענישה שתכלול מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, לתקופה הקצרה מתשעה

חודשים, בצירוף ענישה נלווית. ההגנה, מצידה, עתרה לבחינת האפשרות להסתפקות בענישה ללא הרשעה.

4. הנאשם הודה אפוא בעובדות כתב האישום המתוקן והורשע על יסוד הודאה זו, כאמור בפסקה 1 דלעיל, בעבירות שבהן הואשם בכתב האישום המתוקן. בית המשפט נעתר לבקשות הצדדים והורה על עריכת תסקיר שירות המבחן, תוך הבהרה שאין בהחלטה זו משום קביעה כלשהי באשר לעונש הראוי במקרה זה (בפרוטוקול, עמ' 2).

ב. עיקרי תסקיר שירות המבחן:

5. תסקיר שירות המבחן (מיום 18.09.2023) מפרט את נסיבותיו האישיות של הנאשם, יליד שנת 1981 (בן 42 שנים כיום). הנאשם נשוי ועובד בשנים האחרונות כמנהל פיתוח עסקי ופרויקטים, בחברה ציבורית בתחום האנרגיה. מגיל צעיר שיחק הנאשם כדורסל באופן מקצועי ובהמשך חייו היה שחקן בנבחרת ישראל ובליגת העל, אך בגיל 31 נאלץ לפרוש בשל פציעה משמעותית. לאחר פציעתו עבר הנאשם הכשרה לאימון בחדר כושר ובכדורסל, וכן השלים לימודי תעודה כלליים במכללה.

6. הנאשם נטל אחריות מלאה על האירוע מושא כתב האישום המתוקן ומסר כי הוא מכיר בחומרתו, אך הוסיף כי מדובר באירוע חריג להתנהלותו. עוד ביטא הנאשם הבנה באשר לתוצאות מעשיו, חרטה וצער על הפגיעה במתלונן וכן נכונות לפצותו ולבצע שירות לתועלת הציבור. שירות המבחן התרשם באופן חיובי מהנאשם, מעמדותיו, מתפקודו לאורך השנים ומהעדר דפוסים אלימים בהתנהגותו; ועל כן המליץ על ענישה שיקומית-חינוכית שתהא בה תרומה לקהילה, כמו גם הצבת גבול ברור להתנהגותו הפסולה של הנאשם. לאור המלצה זו גובשה לנאשם תכנית של"צ בהיקף נרחב של 300 שעות.

7. אשר לסוגיית ההרשעה בדין ביטא הנאשם חשש כי נוכח עבודתו עם חברות ולקוחות מגוונים במשק, הרשעתו תפגע באפשרויות התעסוקה שלו בהמשך; הגם שלא מצוין בתסקיר כי הוצגה אסמכתא כלשהי לחשש נטען זה. עם זאת, שירות המבחן ציין כי נוכח הערכתו שהנאשם הפיק את הלקח הנדרש מהאירוע, כאשר ההליך המשפטי שננקט נגד הנאשם היה מטלטל ומשמעותי עבורו, מצא השירות להמליץ על סיום ההליך בביטול ההרשעה בכפוף לעמידה בצו של"צ שיושת.

ג. הראיות לקביעת העונש:

8. המאשימה לא הציגה ראיות לקביעת העונש. ההגנה, להבדיל, זימנה שני עדי אופי, כלהלן:

- מר עופר ינאי, שהציג עצמו כיושב ראש החברה בה עובד הנאשם וכדמות ציבורית מוכרת (בפרוטוקול, עמ' 4 שורה 11). לפי דבריו הוא מכיר את הנאשם, שהיה בתחילה מאמן הכושר שלו, למעלה מעשור, כאשר כיום עובד הנאשם בחברה ומעורב בפרויקטים בהיקף של מיליוני ₪. העד ציין כי **"מעולם לא נתקלתי בשום צד של אלימות אצלו, קצת אגרסיביות כי הוא היה שחקן פעיל..."**; כאשר כיום הנאשם השתנה והוא נשוי ומצפה לילד. עוד טען מר ינאי כי הנאשם לא יוכל להמשיך בתפקידו בחברה, במידה שההרשעה תעמוד על כנה, שכן תפקידו **"שקול למעמד של דירקטור"** (שם, שורה 20).

- מר שי ליבנת, שהציג עצמו כיו"ר של מספר חברות בקבוצת תעבורה ליבנת. מר ליבנת סיפר כי הוא מכיר את הנאשם, אשר שימש כמאמן אישי שלו וכן כמאמן של ילדיו בכדורסל, מזה כעשור, והוסיף כי הוא מלווה את הנאשם כמנטור. אשר לאופיו של הנאשם סיפר העד: **"אני חושב שהוא איש נדיר, טוב**

לב בצורה יוצאת דופן, כל הגודל הזה כולו לב. הוא עוזר לכולם... אני יודע למה הוא כאן, אני חושב שהיה פה גליץ' [ש]לא מאפיין אותו..." (בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 4 ואילך).

ד. עיקר טיעוני הצדדים:

9. בטיעוניה לעונש הפנתה ב"כ המאשימה לעובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודה הנאשם, והטעימה את הערכים החברתיים שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות על ידי הנאשם - ובהם ההגנה על שלום הציבור, על ביטחון, על שלטון החוק ועל גופו של אדם. עוד הדגישה התובעת את חומרת האירוע, הנובעת מכך שמדובר בעבירות שבוצעו כלפי פקחים על רקע מילוי תפקידם, וציינה כי מדובר בתופעה שהפכה "למכת מדינה".
10. אשר למדיניות הענישה הנהוגה הפנתה ב"כ המאשימה לת"פ (שלום ת"א) 33403-02-22 **מדינת ישראל נ' והבה ואח'** (27.03.2023), שם דובר בתקיפה נגד פקח עיריית תל אביב. האלימות באותו מקרה היתה חמורה מבענייננו, ונקבע - לאחר סקירת אסמכתאות - מתחם עונש הולם שבין מספר חודשי מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, לבין 12 חודשי מאסר בפועל; כאשר על הנאשמים דשם הוטל עונש של מאסר בפועל בעבודות שירות. עוד הפנתה ב"כ המאשימה לרע"פ 7504/13 **אלי נ' מדינת ישראל** (22.12.2013) ולרע"פ 31/15 **אפרסמון נ' מדינת ישראל** (20.01.2015), ועתרה לקביעת מתחם עונש הולם שבין 6 חודשי מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, לבין 18 חודשי מאסר בפועל.
11. לעניין סוגיית ההרשעה טענה התובעת כי עניינו של הנאשם אינו עומד, כלל ועיקר, בתנאים שנקבעו בהלכה הפסוקה לביטול ההרשעה בדין, ובהקשר זה הפנתה לקביעת בית המשפט העליון כי "**חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות**" רע"פ 5579/10 **קריה נ' מדינת ישראל** (02.08.2010). עם זאת עמדה ב"כ המאשימה, בהגינותה, גם על נסיבות הקולה שבעניינו של הנאשם - ובהן היעדר העבר הפלילי ונטילת האחריות - ועתרה להשתת ענישה ברף התחתון של מתחם העונש ההולם לו טענה; וכפי עמדת המאשימה במסגרת הצגת הסדר הטיעון.
12. ב"כ הנאשם הרחיב, במסגרת טיעונו לעונש, בתיאור נסיבותיו האישיות של הנאשם, תוך הדגשת ההתרשמות החיובית ממנו הן של שירות המבחן והן של עדי האופי. הסניגור ציין כי הנאשם הוא אדם נורמטיבי, בהווייתו ובשגרת חייו, ספורטאי מוכשר וכיום עובד בעבודה מכובדת. לנאשם אין כל עבר פלילי - לא לפני האירוע מושא כתב האישום המתוקן וגם לא בזמן הניכר שחלף מאז. בנוסף, מאז ביצוע העבירות התחתן הנאשם וכיום הוא אף מצפה לילד.
13. הסניגור הדגיש כי הנאשם נוטל אחריות מלאה על האירוע. לדבריו, הנאשם אינו מתקרבן ואינו מחפש אשמים, אלא מבצע התבוננות פנימית ומביע חרטה כנה ואמיתית. עוד הטעים הסניגור כי, כעולה מעדויות עדי האופי, הנאשם הוא אדם נעים הליכות ומסביר פנים, ומכאן שהתנהגותו באירוע מושא ענייננו אינו מאפיין אותו ומהווה "**כשל נקודתי**" בלבד (בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 10).
14. אשר לסוגיית ההרשעה טען ב"כ הנאשם כי ההלכה בסוגייה "**הולכת ומתמתנת**" במהלך השנים (בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 15), הגם שלא הפנה לאסמכתא הקובעת כך. לדבריו, ניתן להסיק מדברי עד האופי ינאי כי הנאשם יהא חשוף לסיכון מקצועי עקב ההרשעה ולפיכך יש מקום להימנע מההרשעה, על אף החומרה הגלומה בתקיפת הפקחים. עוד הפנה הסניגור, בהקשר זה, לפסק הדין בע"פ (מחוזי חי') 53589-03-23 **מדינת ישראל נ' שלמוביץ** (16.11.2023), הגם שיש לציין כי שם לא דובר בתקיפת פקחים

או עובדי ציבור, ובפסק הדין - שניתן לרקע הנסיבות הקונקרטיים-ספציפיות דשם - אף היתה דעת מיעוט. מכל מקום ביקש ב"כ הנאשם, בשורה התחתונה, לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהורות על ביטול ההרשעה.

15. לבסוף הנאשם, בדברו האחרון לעונש, אמר: "**אני מבין את הטעות שלי, מודה בדברים שקרו. מתבייש שאני פה... אני מתבייש מול אשתי ומול הילד שאצטרך להגיד לו שעשיתי שטות כזו... אני אודה אם בית המשפט יבטל את ההרשעה**" (בפרוטוקול, עמ' 6 שורה 27 ואילך). עוד ציין הנאשם כי הוא מצדד בחוסר סובלנות כלפי אלימות נגד עובדי ציבור, אך הוסיף וטען כי הבושה שהוא חש עקב המקרה היא עצמה בבחינת עונש.

ה. קביעת מתחם העונש ההולם:

16. בעת גזירת עונשו של נאשם על בית המשפט לקבוע, תחילה, את מתחם העונש ההולם לאירוע שבגיננו הורשע הנאשם, וזאת בהתאם לעיקרון ההלימה. בהקשר זה יתחשב בית המשפט, בין השאר, בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ובמידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

17. לענין הערכים החברתיים, שנפגעו כתולדה מביצוע העבירות, מקובל עליי טיעון ב"כ המאשימה. הפסיקה חוזרת וקובעת כי תקיפת עובדי ציבור, המבצעים את תפקידם כדין, היא עבירה חמורה; קל וחומר כאשר נלווים לכך גם איומים. יתר על כן, במקרה דנא התקיימו מספר נסיבות חמורה מצטברות:

ראשית, הנאשם תקף את הפקחים - שכל "חטאם" היה ביצוע תפקידם כדין - ברחוב ובראש חוצות, דהיינו: בעזות מצח, בבחינת אני ואפסי עוד. יתר על כן, בהתנהגותו ובסירובו להזדהות ניסה הנאשם הלכה למעשה להכשיל את הפקחים מלמלא את תפקידם.

שנית, הנאשם תקף את הפקח כפיר באופן מתמשך. לאחר שהפיל את הפקח על הארץ והפקח קם על רגליו, שב הנאשם והפילו ואף בעט בו והכה בו באגרופים. מכאן, שלא מדובר באירוע "נקודתי" או במכה אימפולסיבית, אלא באירוע מתמשך.

שלישית, הנאשם לא הסתפק בתקיפת הפקח כפיר אלא הוסיף לכך איומים כלפי שני הפקחים ואף תקף את הפקח טל, באגרופ באזור כתף ימין.

18. ברי, אפוא, כי מדובר באירוע חמור, ובכגון דא נקבע לא אחת בפסיקה כי הרף התחתון של מתחם העונש ההולם עומד על מאסר בפועל (לנשיאה בדרך של עבודות שירות). זאת, גם תוך התחשבות בצורך בהרתעה ובהגנה הנדרשת על עובדי הציבור, הממלאים את תפקידם כדין. בהקשר זה ניתן להפנות, מעבר לת"פ (שלום ת"א) 33403-02-22 הנ"ל (שבו כאמור דובר באירוע חמור יותר), גם לת"פ (שלום ב"ש) 67344-10-18 **מדינת ישראל נ' מויאל** (22.01.2024) ולאסמכתאות המאוזכרות שם. לרקע מדיניות הענישה הנהוגה אני קובע אפוא את מתחם העונש ההולם, במקרה זה, בין חודשיים מאסר בפועל, לנשיאה בדרך של עבודות שירות, לבין 10 חודשי מאסר בפועל.

ו. סוגיית ההרשעה:

19. כלל הדין הוא כי משנקבעו על ידי בית המשפט עובדות המגבשות עבירה פלילית - לרבות על יסוד הודאת הנאשם - על בית המשפט להרשיע את הנאשם בעבירה הרלוואנטית. האפשרות לנקוט בדרך של הימנעות מהרשעה היא אפשרות חריגה, השמורה למקרים המיוחדים ויוצאי הדופן בהם מתקיימים שני התנאים המצטברים, שנקבעו בע"פ 2083/96 **כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב (3) 337, 342 (1997), דהיינו: **ראשית**,

על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם. **שנית**, סוג העבירה מאפשר לוותר, בנסיבות המקרה המסוים, על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. נוכח טיעון הסניגור לא למותר להטעים כי במהלך השנים הרבות שחלפו מאז שניתנה הלכת **כתב** חזר בית המשפט העליון ואשרר, שוב ושוב, הן את תוקפה והן את תנאיה.

20. בפרשה דנא שני התנאים הנ"ל, שנקבעו בהלכת **כתב**, אינם מתקיימים. אשר **לתנאי הראשון** - הנאשם לא הצביע על כל פגיעה חמורה או קונקרטיה בשיקומו, העלולה להיגרם כתולדה מההרשעה. בפני שירות המבחן אמנם הביע הנאשם חשש כי הרשעתו תפגע באפשרויות התעסוקה שלו בהמשך הדרך, אך פשיטא שחשש עתידי וערטיילאי שכזה - שלא לזוה בכל אסמכתא בכתב - אינו יכול לבסס החלטה בדבר ביטול הרשעה בדין. גם עד האופי לא הפנה לכל אסמכתא, ואף הסניגור לא הפנה להוראת דין או תקנון שיחייבו את פיטורי הנאשם בשל הרשעתו בתיק זה.

21. אשר **לתנאי השני** - הוא בוודאי שאינו מתקיים נוכח חומרת העבירות שביצע הנאשם, בנסיבותיהן כפי שפורטו בהרחבה לעיל. מדובר בעבירות שהרף התחתון של מתחם העונש ההולם בגין ביצוען עומד כאמור על מאסר בפועל, ולו בדרך של עבודות שירות, ומכאן שהעתירה לביטול ההרשעה אינה במקומה. יתר על כן, ובמיוחד נוכח תיאורו המקל של הנאשם את האירוע - שלפיו תקיפת פקחים ברחובה של עיר אינה אלא מעשה "**שטות**" - ביטול ההרשעה עלול גם להוות מסר שגוי לנאשם, כביכול עשה מעשה משובה קל ערך שאף אינו מצדיק הרשעה בדין.

ז. גזירת עונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם והאפשרות לחריגה הימנו:

22. לאחר קביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט לגזור את העונש בתוך מתחם זה, תוך התחשבות בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. עם זאת, לבית המשפט סמכות לחרוג לכף קולה ממתחם העונש ההולם, משיקולי שיקום, בהתאם להוראות סעיף 40ד לחוק העונשין. לפי הוראות סעיף זה, אם מצא בית המשפט כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג לכף קולה ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו.

23. הנאשם שלפניי הוא כאמור אדם בן 42 שנה, כיום נשוי ומצפה לילד, שעברו נקי לחלוטין והוא מנהל אורח חיים נורמטיבי. כך עלה הן מהתרשמות שירות המבחן והן מעדויות עדי האופי, אשר ציינו את התרשמותם זו לרקע היכרות רבת שנים עם הנאשם. בנוסף, ואף זהו שיקול בעל משקל, בתקופה הממושכת של כמעט שלוש שנים אשר חלפה מאז ביצוע העבירות, לא זו בלבד שהנאשם לא שב וביצע עבירה כלשהי אלא שהוא ערך שינוי מהותי בחייו, התחתן וכאמור מצפה לילד.

24. בנסיבות אלה - ותוך התחשבות בהתרשמות החיובית של שירות המבחן - קיימת אפשרות במקרה זה לחריגה לכף קולה ממתחם העונש משיקולי שיקום, על מנת לעודד את הנאשם להמשיך ולהתמיד בדרכו החיובית, תוך הימנעות מהטלת עונש של מאסר בפועל. עם זאת, נוכח נסיבות החומרה שפורטו לעיל, יש מקום לאזן הקלה משמעותית זו בהשתת ענישה כלכלית הולמת.

ח. סוף דברי:

25. אשר על כן - ובהתחשב בשיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

(א) מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, אותו לא יישא הנאשם אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה מהעבירות בהן הורשע.

(ב) קנס בסך של 4,000 ₪, או 30 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם ב-4 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.06.2024 ובכל אחד בחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מיד.

(ג) פיצויים לפקח כפיר, עד תביעה מס' 1, בסך של 1,500 ₪. פיצויים לפקח טל, עד תביעה מס' 2, בסך של 500 ₪.

הפיצויים, בסך כולל של 2,000 ₪, ישולמו ב-2 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 01.04.2024 ובכל אחד בחודש שלאחריו. היה והנאשם לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הפיצויים לפירעון מיד.

באחריות ב"כ המאשימה להגיש הודעה למזכירות בית המשפט בדבר פרטי הפקחים, לצורך העברת הפיצויים.

(ד) שירות לתועלת הציבור בהיקף של 300 שעות. השירות יבוצע, בהתאם לתכנית שגיבש שירות המבחן, החל במועד שייקבע שירות המבחן בהקדם האפשרי.

מובהר בזה לנאשם כי אם הוא לא ימלא אחר הוראות צו השירות יהא בית המשפט רשאי לבטל את צו השירות ולהטיל עליו, במקום צו השירות, עונש נוסף.

ניתן בזה צו כללי, לעניין מוצגים, לשיקול דעתו של קצין משטרה.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תמציא גזר דין זה לשירות המבחן. ב"כ הנאשם יוודא יצירת הקשר בין מרשו לבין שירות המבחן.

ניתן היום, כ"ד אדר א' תשפ"ד, 04 מרץ 2024, במעמד הצדדים.